

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ (του Μάνου Δανέζη)

✘ Ο Εθνικός ορίζοντας βαραίνει επικίνδυνα και οι Έλληνες πολίτες καλούνται να επωμιστούν το βάρος αποφάσεων τεράστιας σημασίας, χωρίς να γνωρίζουν ή να θυμούνται όσα χρειάζονται για να κρίνουν σωστά για το μέλλον της Πατρίδας αλλά και των πολιτών της.

Το επόμενο κείμενο ίσως φανεί μεγάλο και βαρετό από πολλούς, παραθέτει όμως ΜΟΝΟ γεγονότα (με τις αντίστοιχες πηγές) που ξεχάσαμε ή αγνοούμε, προκειμένου ο κάθε ένας από εμάς, χωρίς τις γνωστές καθοδηγήσεις, να καταλήξει σε ώριμες προσωπικές αποφάσεις την ώρα των μεγάλων επιλογών.

Τα πραγματικά αίτια της Ελληνικής και Ευρωπαϊκής κρίσης

Δρ Μάνος Δανέζης

Επίκουρος Καθηγητής Αστροφυσικής ΕΚΠΑ

Διανύοντας μια κρίσιμη για το Έθνος μας περίοδο, όλο και περισσότερο συνειδητοποιούμε ότι, παρόλο που όλοι προσπαθούν να προσανατολίσουν την προσοχή των πολιτών στο τεράστιο οικονομικό μας πρόβλημα, κάτι συμβαίνει, πίσω από όλα αυτά, που κάποιοι γνωρίζουν και σιωπούν, αλλά οι πολίτες αγνοούν ή δεν ενθυμούνται.

Άσχετα με το αν συμφωνούμε η όχι, είναι πλέον φανερό ότι οι Ελληνικές Κυβερνήσεις δεν αντιπαλεύουν μόνο τα φριχτά οικονομικά μας δεδομένα, αλλά και κάποιους διεθνείς σχεδιασμούς οι οποίοι απλά χρησιμοποιούν ως μέσον πίεσης την οικονομική δυσπραγία μας, την οποία έντεχνα και σκόπιμα δημιούργησαν με πολλούς τρόπους τις τελευταίες δεκαετίες.

Αυτό βέβαια που δεν πρέπει να αγνοούμε είναι ότι:

1. Τα ισχυρά κράτη έχουν πάντα ένα μακροπρόθεσμο σχεδιασμό για

την επίτευξη των μεγαλοϊδεατικών στόχων τους. Τους σχεδιασμούς αυτούς, ενίοτε, τους ονομάζουμε συνομοσιολογίες, όπως πχ τη συμφωνία της «Γιάλτας» με βάση την οποία, όπως μάθαμε μετά δεκαετίες, η ΗΠΑ, η Σοβιετική Ένωση και η Αγγλία μοίρασαν σε σφαίρες επιρροής τον κόσμο των οικονομικών και γεωστρατηγικών συμφερόντων τους.

2. Η πραγμάτωση αυτών των στόχων γίνεται συνήθως σε βάρος κάποιων λαών ευνοώντας κάποιους άλλους, ανάλογα των τοπικών συμφερόντων των σχεδιαστών.

3. Οι σχεδιασμοί αυτοί αποτελούν το περιεχόμενο μιας μυστικής απόρρητης διπλωματίας η οποία απαγορεύει στις Εθνικές Κυβερνήσεις να αναφέρονται δημοσίως σ' αυτούς,, αν δεν θέλουν τα Έθνη τους να υποστούν δραματικές συνέπειες..

Για να γίνουμε όσο το δυνατόν κατανοητοί παραθέτουμε το τι έγραψε ο Γ. Καψής στο βιβλίο του «Στρατηγέ μου ιδού η φρεγάτα σας»

«...Το 1950 ο Άγγλος πρεσβευτής Πάλερετ προειδοποίησε την Ελληνική κυβέρνηση (παρασκηνιακά) ότι αν υποστήριζε τις διεκδικήσεις των Κυπρίων θα αντιμετώπιζε τη δημιουργία Μακεδονικού προβλήματος». Η στήριξη των Κυπρίων συνεχίστηκε και το «Μακεδονικό πρόβλημα», δημιουργήθηκε.

4. Όταν υπάρχουν μυστικές ή φανερές συμφωνίες μεταξύ των υπερδυνάμεων, τελικά τηρούνται στο ακέραιο, βέβαια μέσα στο πλαίσιο μικροπαραβιάσεων, μικρής χρονικής και τοπικής εμβέλειας. Μην ξεχνάμε την μη ουσιαστική πρακτική παρέμβαση της «αδελφής» Μόσχας στο πρόβλημα διάλυσης της «αδελφής» Γιουγκοσλαβίας, και την μη παρέμβασή της κατά τη διάρκεια της Τουρκικής εισβολής στην «αδελφή» Κύπρο πατρίδα του θερμού φίλου τους εθνάρχη Μακαρίου.

Σημαντικό είναι να θυμηθούμε τα γεγονότα του Ελληνικού εμφυλίου πολέμου. Αν και η Μόσχα είχε παραχωρήσει την Ελλάδα στη Αγγλική σφαίρα επιρροής με την συμφωνία της Γιάλτας, υποκίνησε έναν εμφύλιο προκειμένου να υποβοηθήσει την εφαρμογή

της συμφωνίας της Γιάλτας στα Βαλκάνια, χωρίς την ενοχλητική παρουσία της συμμάχου Ελλάδας. Μόλις ορίστηκαν τα νέα συμφωνηθέντα στη Γιάλτα σύνορα, τα σύνορα της τότε Γιουγκοσλαβίας έκλεισαν οδηγώντας το Λαϊκό στρατό σε αφανισμό.

Με βάση όλα τα προηγούμενα και μόνο από την προσεκτική ανάγνωση του ημερήσιου και περιοδικού τύπου, οι μελετητές της Πολιτικής Ιστορίας, γνωρίζουν ότι η βάση των οποιονδήποτε σημερινών κοινωνικοπολιτικών Ευρωπαϊκών προβλημάτων (και όχι μόνο...) ανάγονται σε μια νέα συμφωνία την οποία συνήψαν στις 2-3 Δεκεμβρίου 1989 οι, Τζ. Μπους ο πρεσβύτερος εκ μέρους των ΗΠΑ και Μ. Γκορμπατσόφ εκ μέρους της τότε Σοβιετικής Ένωση στο κρουαζιερόπλοιο «Μαξίμ Γκόρκι» ανοικτά της Μάλτας.

Ο Γ. Ρωμαίος αντιπρόεδρος τότε του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αναφέρει σε άρθρο του στο «Βήμα» στις 2 Ιουνίου 2002

«Όταν ο πρόεδρος Μπους (πατήρ) από την Ουάσιγκτον και ο σοβιετικός ηγέτης Γκορμπατσόφ από τη Μόσχα έκλειναν το «ραντεβού» για τις 2 Δεκεμβρίου 1989 σε ένα αμερικανικό αντιτορπιλικό ανοικτά της Μάλτας, σίγουρα δεν είχαν προβλέψει ότι θα ήταν το «ραντεβού με την Ιστορία»...Αρχικός τους στόχος ήταν να δώσουν τέλος στη συμφωνία της Γιάλτας και να προσδιορίσουν το νέο πλαίσιο συνεργασίας για την από κοινού κηδεμονία της Ευρώπης...»*

**Τελικά η συνάντηση δεν έγινε στο αντιτορπιλικό, αλλά λόγω θαλασσοταραχής στο κρουαζιερόπλοιο Μαξίμ Γκόρκι*

Η συμφωνία αυτή αντικατέστησε τη συμφωνία της «Γιάλτας» και βάση αυτής, οι ΗΠΑ και η τότε Σοβιετική Ένωση ξαναμοίρασαν τον κόσμο σε νέες σφαίρες επιρροής ερήμην των Ευρωπαϊκών Κρατών.

Όπως αναφέρει ο Γ. Ρωμαίος στο προηγούμενο άρθρο του

«Στη Μάλτα το 1989 και στην Ουάσιγκτον το 1990 Μπους (πατήρ) και Γκορμπατσόφ, ερήμην και εν αγνοία όλων των άλλων

Ευρωπαίων, έχουν «γράψει» την ιστορία της Ευρώπης για τις επόμενες δεκαετίες»

Για την μη συμμετοχή των Ευρωπαϊκών κρατών στη συμφωνία της Μάλτας αναφέρεται στην εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» στις 19 Νοεμβρίου 1989

«...5 ημέρες πριν την συνάντηση της Μάλτας έγινε προσπάθεια παρέμβασης στις συνομιλίες της Μάλτας από τους Ευρωπαίους ηγέτες με την λογική ότι η Ευρώπη δεν θα ήταν αμέτοχη στην νέα χάραξη των σφαιρών επιρροής όπως στη Γιάλτα»

θα πρέπει να σημειωθεί ότι τον μόνο που επισκέφτηκε ο Μ. Γκορμπατσώφ λίγο πριν την συνάντηση της Μάλτας ήταν ο Πάπας Ιωάννης Παύλος Β. από τον οποίο ζήτησε την βοήθεια και συμβουλή ...για πολλά θέματα (εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ 2 Δεκεμβρίου 1989 και εφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ 3 Δεκεμβρίου 1989)

Με τον τρόπο αυτό γίνεται κατανοητή η παρασκηνιακή συμμετοχή της παπικής εκκλησίας στις πολιτικές ανακατατάξεις στην Α. Ευρώπη όπως π.χ. στην Πολωνία.

Όμως για να γίνει κατανοητό ότι η εμβέλεια της συμφωνίας της Μάλτας δεν οριοθετείται μόνο στο πλαίσιο των Ευρωπαϊκών συνόρων, ας δούμε, μέσω δημοσιευμάτων, τη σχέση της με γεγονότα της Μέσης Ανατολής και της Κεντρικής Αμερικής.

Στην εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» στις 27 Ιανουαρίου 1991 σε άρθρο του ο Γ Ρωμαίος αναφέρει:

«...Με τη συμφωνία της Μάλτας το Δεκέμβριο του 1989, οι Μπους και Γκορμπατσώφ συνέταξαν τον χάρτη της «Νέας διαδρομής». Το Ιράκ δεν χρειαζόταν πλέον ως εξισσοροπιστικός παράγων... Στόχος ο έλεγχος όλων των πετρελαίων της περιοχής ώστε να μπορούν να επηρεάζουν την πορεία της οικονομίας των χωρών που εξαρτώνται απόλυτα από τα Αραβικά πετρέλαια...»

Ομοίως στην εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» στις 4 Δεκεμβρίου 1989 ο Δ. Κωνταντακόπουλος ανταποκριτής της εφημερίδας στη Μόσχα

μεταδίδει

«...Μετά τη συνάντηση της Μάλτας ο Σοβιετικός πρόεδρος επιβεβαίωσε την ήδη διακηρυχθήσα θέση της χώρας του, ότι δηλαδή τερματίστηκαν οι αποστολές όπλων στην Κεντρική Αμερική, θέση που υφίστατο από την προηγούμενη σοβιετική θέση για «συμμετρική διακοπή της αποστολής όπλων στην περιοχή και κατά συνέπεια συνεπαγόταν εκ των πραγμάτων την αναγνώριση μεγαλύτερων δικαιωμάτων στις ΗΠΑ για την ενίσχυση των φιλικών προς αυτές καθεστώτων και δυνάμεων»

Το πρόβλημα της ενοποίησης των δύο Γερμανιών

Όπως αναφέρει ο Γ Ρωμαίος σε άρθρο του στην εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» στις 2 Ιουνίου 2002: «...Όταν ο πρόεδρος Μπους (πατήρ) από την Ουάσιγκτον και ο σοβιετικός ηγέτης Γκορμπατσώφ από τη Μόσχα ...έφθασαν στη Μάλτα είχε ήδη γίνει η μεγάλη, η ιστορική ανατροπή. Το Τείχος του Βερολίνου, που χώριζε τους δύο κόσμους, το σύμβολο του Ψυχρού Πολέμου, είχε γκρεμιστεί και είχε διαλυθεί σε μικρά τεμάχια-ενθύμια ...Οι κοινοτικοί εταίροι επικεντρώνουν το ενδιαφέρον τους για την επανενοποίηση της Γερμανίας και τις διαδικασίες ένταξης της Ανατολικής Γερμανίας στην ΕΟΚ».

Το θέμα όμως της επανένωσης των δύο Γερμανιών αντιμετωπίστηκε με σκεπτικισμό και άρνηση από μέρους των νικητών του Β Παγκοσμίου πολέμου. Έτσι διαβάζουμε στο «ΒΗΜΑ» της 3^{ης} Δεκεμβρίου 1989 σε ένα άρθρο του Henry Kissinger, τα ακόλουθα:

«...Οι υπέρμαχοι της ύφεσης εκφράζουν τις επιφυλάξεις τους απέναντι στη διαδικασία ενοποίησης της Γερμανίας»

Η διατήρηση της διαίρεσης της Γερμανίας για τον Henry Kissinger «...αργά ή γρήγορα θα πυροδοτούσε ένα νέο Γερμανικό εθνικισμό» (εκ μέρους των Ανατολικογερμανών).. Αναφέρει ειδικότερα:

«...οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι του αιώνα ήταν αποτέλεσμα της προσπάθειας της Γερμανίας να αναπτύξει μια αμιγώς εθνική πολιτική στην καρδιά της Ηπείρου... Η Γερμανία απείλησε έναν

προς έναν όλους τους γείτονές της προκαλώντας τους να δημιουργήσουν συμπαγείς στρατιωτικές δομές που συνέβαλαν στο ξέσπασμα του πολέμου...Σήμερα ένα Έθνος 80 εκατομμυρίων κατοίκων ολομόναχο στο κέντρο της Ηπείρου θα απειλούσε εκ νέου την Ευρωπαϊκή σταθερότητα»

Στην

ιστοσελίδα

<http://www.newsbeast.gr/financial/arthro/492387/pos-bike-i-ell-ada-sto-euro> στις 21 Φεβρουαρίου 2013 διαβάζουμε:

«...Η μελέτη αποχαρακτηρισμένων απόρρητων εγγράφων της εποχής μας ενημερώνει ότι καταλύτης των εξελίξεων στάθηκε το αίτημα της Δυτικής Γερμανίας για επανένωσή της με την Ανατολική, κάτι που για πολλούς ευρωπαίους ηγέτες και ιδιαίτερα για τη βρετανίδα πρωθυπουργό, Μάργκαρετ θάτσερ, και το γάλλο πρόεδρο, Φρανσουά Μιτεράν ήγειρε το «γερμανικό ερώτημα» που μετουσιώνονταν στο φόβο της δημιουργίας μιας Μεγάλης Γερμανίας στην καρδιά της Ευρώπης, η οποία θα είχε εθνικοσοσιαλιστική ταυτότητα, που σε συνδυασμό με το μέγεθος, την εμπορική, οικονομική και νομισματική της δύναμη θα της επέτρεπε να μετατραπεί σε ευρωπαϊκή υπερδύναμη.

Η θάτσερ πίστευε ότι η Γερμανία βάδιζε προσεκτικά στο δρόμο ενός σχεδίου που θα τη βοηθούσε μέσα σε δύο δεκαετίες να γίνει μια διεθνής νομισματική υπερδύναμη και τότε θα προσπαθούσε να επιβάλει το δικό της οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο σε ολόκληρη την Ευρώπη, με απώτερο στόχο την πολιτική ενοποίησή της κάτω από την ηγεμονία της.

«Στόχος της Γερμανίας είναι ένα διαρκώς υποτιμημένο μάρκο, που θα επιτευχθεί μέσω της σύνδεσής της σ' ένα ενιαίο νόμισμα και θα της επιτρέψει να ξεφορτώνει προϊόντα σε όλους μας», αναφέρει η θάτσερ σε απόρρητα έγγραφα

Σε έναν αποκαλυπτικό διάλογό του με τη θάτσερ, ο Μιτεράν εξέθεσε τον τρόπο με τον οποίο πίστευε ότι θα έπρεπε Βρετανία και Γαλλία να κινηθούν: «Εφόσον κανένας από τους δύο (Βρετανία-Γαλλία) δεν πρόκειται να ξεκινήσει πόλεμο εναντίον

της Γερμανίας, η λύση στον περιορισμό της δύναμής της θα μπορούσε να δοθεί μέσα από την Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση, και συγκεκριμένα μέσα από ένα κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα. Αυτή είναι μία πιθανή λύση στο «“γερμανικό ερώτημα”».

Για να προλάβει τις εξελίξεις, ο Μιτεράν πρότεινε στο Γερμανό καγκελάριο μια μυστική συμφωνία: Η Γαλλία θα στήριζε την προοπτική της επανένωσης και σε αντάλλαγμα η Γερμανία θα προχωρούσε στην εγκατάλειψη του μάρκου και στην υιοθέτηση ενός κοινού ευρωπαϊκού νομίσματος, με τη δέσμευση για τη δημιουργία μιας Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. «Η μόνη ελπίδα της Γερμανίας για επανένωση είναι να δεσμευτεί σε μια ισχυρή Ένωση», είπε ο Μιτεράν στον Κολ, απειλώντας ότι θα ασκούσε βέτο στην απόφαση της επανένωσης.

Μετά την αλλαγή στάσης και από τη Γαλλία, η θάτσερ θεώρησε πως, εφόσον δεν μπορούσε να αποτρέψει το αναπόφευκτο, μια πιθανή λύση στο πρόβλημα θα ήταν η «διαπλάτυνση» της Ευρώπης, με την είσοδο όσο το δυνατόν περισσότερων κρατών για να γίνει «κάτι πολύ πιο χαλαρό», προκειμένου η υπεροχή της Γερμανίας να εξισορροπηθεί. Αυτός ήταν ο λόγος που άλλαξε την πολιτική της ως προς την ένταξη πολλών χωρών στην ΕΕ και άνοιξε το θέμα της εισόδου κρατών όπως η Ελλάδα, η Πορτογαλία, η Ιρλανδία, η Ισπανία- οι τέσσερις φτωχές χώρες, όπως αναφέρονται σε διάφορες εκθέσεις της εποχής- αλλά και κρατών του πρώην ανατολικού μπλοκ, βλέποντας στο μέλλον ακόμη μεγαλύτερη «διαπλάτυνση» με χώρες-αντίβαρα στη Γερμανία.

Στην

ιστοσελίδα

<http://www.newsbeast.gr/financial/arthro/492387/pos-bike-i-ellada-sto-euro> διαβάζουμε:”

Ο Μιτεράν υποχώρησε τόσο, ώστε να δεχτεί ταυτόχρονη εμβάθυνση και διαπλάτυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και άσκησε πιέσεις στη Γερμανία προκειμένου να αποδεχτεί όσο το δυνατόν περισσότερα μέλη στο ευρώ. Το μήνυμα αυτό της προοπτικής ένταξής τους στο ενιαίο ευρωπαϊκό νόμισμα κοινοποιήθηκε για πρώτη φορά στις «φτωχές χώρες» το 1989, την ώρα που γίνονταν οι μυστικές

διαπραγματεύσεις της Γαλλίας με τη Γερμανία και τη Βρετανία»

Ας θυμηθούμε τι συνέβη την περίοδο του 1989 στην Ελλάδα...

Όμως η ανεξέλεγκτη ένωση των δύο Γερμανιών βρήκε αντίθετους και τους Γερμανούς Σοσιαλιστές. Όπως αναφέρει σε άρθρο του στο «ΒΗΜΑ» ο Γ. Ρωμαίος στις 11 Νοεμβρίου 1989: «...Η πρόταση του Βίλυ Μπράντ με δυσκολία υιοθετήθηκε από τους Γερμανούς Σοσιαλιστές για αναγνώριση του δικαιώματος της αυτοδιαχείρισης των Ανατολικογερμανών.

...Η πρόταση εγκρίθηκε με την προσθήκη ότι αυτή η δυνατότητα μπορεί να εννοηθεί μόνο μέσα στα πλαίσια της Ενωμένης Ευρώπης...»

Ομοίως στο ίδιο τεύχος της εφημερίδας αναφέρεται ότι: «... ο βετεράνος διπλωμάτης και σχολιαστής . G. Kennan σε άρθρο του αναφέρει ότι οι «περισσότεροι από εμάς όταν πριν σαράντα χρόνια αντιμετωπίζαμε το πρόβλημα της Γερμανίας πιστεύαμε ότι στο μέλλον δεν πρέπει ξανά να υπάρξει μια ενωμένη Γερμανία και ειδικότερα στρατιωτικοποιημένη, που να στέκει μόνη στην Ευρώπη».

Αντίθετη με κάθε σκέψη μιας αυτόνομης ένωσης των δύο Γερμανιών ήταν και η Μόσχα (εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ 4 Δεκεμβρίου 1989 και 29 Νοεμβρίου 1989, εφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ 10 Δεκεμβρίου 1989).

Όπως γίνεται φανερό η ενοποίηση των δύο Γερμανιών προϋπέθετε την ισχυρή δέσμευση των γερμανικών πολιτικών κύκλων ότι ουδέποτε στο μέλλον δεν θα προσπαθούσε να δημιουργούσε μια νέα Γερμανική αυτοκρατορία η οποία, κατά το πρότυπο του Γερμανικού μεγαλοϊδεατισμού θα προσπαθούσε να δημιουργήσει, με οποιονδήποτε τρόπο, τις προϋποθέσεις ενός νέου Ράιχ.

Σε μια τέτοια περίπτωση, ήταν προειδοποιημένη η γερμανική πολιτική, ότι θα συναντούσε την μετωπική αντίδραση των παλαιών συμμαχικών δυνάμεων σε όλα τα επίπεδα.

Μετά όλα τα προηγούμενα γίνεται φανερό ότι οι νικητές του πολέμου θέλησαν την νέα ενωμένη Γερμανική οντότητα ενωμένη με άλλα κράτη στην ΕΕ ως αναγκαία προϋπόθεση ενοποίησης των δύο Γερμανιών.

Το γεγονός αυτό αποτελεί το αίτιο για το οποίο οι νικήτριες δυνάμεις του Β Παγκόσμιου Πολέμου δεν θα επιτρέψουν την διάλυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τρόπο ώστε να ενισχύεται το Γερμανικό Imperium.

Τα πραγματικά αίτια της διαχρονικής Γερμανικής επιθετικότητας

Ήταν όμως μόνο ο Εθνικιστικός μεγαλοϊδεατισμός της Γερμανίας που την οδήγησε σε δύο παγκοσμίους πολέμους και τον οποίον φοβόντουσαν οι σύμμαχοι , όταν αντιδρούσαν στην επανένωση των δύο Γερμανιών; Ασφαλώς και όχι.

Η τεράστια βιομηχανική (οικονομική) ανάπτυξη της Γερμανίας απαιτούσε, και συνεχίζει να απαιτεί, τεράστια αποθέματα ενέργειας και πρώτων υλών, τα οποία δεν διαθέτει ούτε κατ' ελάχιστο. Ως εκ τούτου επιδίωξή της ήταν και είναι πάντα η βίαια κατάληψη και κατοχή περιοχών πλούσιων σε ενέργεια και πρώτες ύλες.

Την πρόσβαση αυτή πέτυχαν οι συμμαχικές δυνάμεις να κλείσουν (συμφωνία της Γιάλτας) με απώτατο στόχο τον μηδενισμό της γερμανικής βιομηχανικής και οικονομικής ισχύος προς όφελος των δικών τους εμπορικών και βιομηχανικών συμφερόντων.

Οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι δηλαδή, αλλά και οι πόλεμοι των τελευταίων ετών, υπήρξαν στην ουσία «Πόλεμοι Πετρελαίου και Πρώτων Υλών».

Για να μην μακρηγορήσουμε αναλύοντας αυτό το τόσο ενδιαφέρον αλλά πολύπλοκο θέμα προτείνουμε την μελέτη δύο άκρως ενημερωτικών άρθρων που μπορούμε να βρούμε στις πηγές: (<http://iakovosal.blogspot.gr/2014/10/1914-1918-2014.html>)

(http://iakovosal.blogspot.gr/2015/05/blog-post_21.html)

Οι ενεργειακές σχέσεις Ελλάδας Γερμανίας

Η επανένωση των δύο Γερμανιών βρήκε το νέο ενιαίο Γερμανικό κράτος σε μια δεινή θέση.

Ενώ συνεχιζόταν η ανάγκη της συνεχώς αναπτυσσόμενης βιομηχανικής δομής του για ενέργεια και πρώτες ύλες, οι πηγές ελέγχονταν από συμμαχικές δυνάμεις.

Το ενιαίο Γερμανικό κράτος με βάση διεθνείς συμφωνίες ποτέ δεν θα διέθετε πλέον την στρατιωτική ισχύ να καταλάβει μιλιταριστικά περιοχές πλούσιες σε πρώτες ύλες και ενέργεια.

Για το λόγο αυτό η πρώτη κίνηση της Γερμανίας (και άλλων Ευρωπαϊκών χωρών) ήταν να προσπαθήσει να αποκτήσει πρόσβαση σε πλουτοπαραγωγικές πηγές χωρών εχθρικών (;) προς τις ΗΠΑ, μέσω προνομιακών εμπορικών σχέσεων (βλέπε Ιράν, Ιράκ, Λιβύη).

Γνώριζε η Γερμανία ότι η τροφοδοσία της μέσω Μόσχας σε ενέργεια ήταν πρόσκαιρη και απέβλεπε στην εξάρτηση και τον έλεγχο της ευρύτερης πολιτικής της από την Ρωσία.

Εξ άλλου η συμφωνία της Μάλτας, αλλά και οι ευρύτερες γεωστρατηγικές ανακατατάξεις στις περιοχές των πηγών ενέργειας, όπως στο Ιράκ, το Ιράν και τη Λιβύη της στέρησαν τις προαναφερθείσες δυνατότητες. πρόσβασης, έστω μέσω εμπορικών σχέσεων, στις πλουτοπαραγωγικές περιοχές του πλανήτη.

Η μόνη λύση πλέον ήταν οι ενεργειακοί πόροι της Ελλάδας, την οποία άρον- άρον ενσωμάτωσαν, δίχως προετοιμασία στην ΕΕ. Και στη συνέχεια στην ΟΝΕ (<http://www.newsbeast.gr/financial/arthro/492387/pos-bike-i-ellada-sto-euro>)

Η Γερμανία είχε να επιλέξει μεταξύ δύο δρόμων:

1. Το δημοκρατικό δρόμο της ρύθμιση της αγοράς πετρελαίου και

φυσικού αερίου, στα πλαίσια της Ενωμένης Ευρώπης ώστε αυτή να αποτελέσει αντικείμενο διαπραγματεύσεων μεταξύ των ενδιαφερομένων πετρελαιοπαραγωγών κρατών και των χωρών καταναλωτών προκειμένου το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο να μην αποτελούν αντικείμενο κερδοσκοπίας και πράξεων βίας εκ μέρους των μεν και των δε...» ή

2. Το δρόμο της βιαίας κοινωνικής, γεωστρατηγικής και οικονομικής υποδούλωσης της Ελλάδας με στόχο την οικειοποίηση των πηγών ενέργειας και πρώτων υλών της.

Στο σημείο αυτό υπεισέρχεται ο γερμανικός εθνικιστικός μεγαλοϊδεατισμός. Αντί η Γερμανία να επιλέξει τον πρώτο δρόμο, το γερμανικό DNA επέλεξε τον δεύτερο δρόμο.

Το σημαντικό όμως είναι ότι την μέθοδο της κοινωνικής, γεωστρατηγικής και οικονομικής υποδούλωσης την εφήρμοσε και στις υπόλοιπες χώρες της ΟΝΕ (και όχι μόνο).

Επειδή όμως δεν είναι στις προθέσεις μας να αναλύσουμε τις μεθόδους που επέλεξε η Γερμανία προκειμένου να επιτύχει τους στόχους της (είναι θέματα εσωτερικής πολιτικής, αν όχι κομματικής σκοπιμότητας) αρκεί να σημειώσουμε ότι: «Η Γερμανική αυτή επιλογή επιβεβαίωσε τους αρχικούς δυτικούς φόβους περί της προσπάθειας γερμανικών κύκλων συγκρότησης ενός νέου Ράϊχ στο οποίο θα συμμετείχαν οι υποδουλωμένες οικονομικά Ευρωπαϊκές χώρες και θα αμφισβητούσε την Αμερικανική και Ρωσική παγκόσμια κυριαρχία».

Η αρχή του τέλους ήταν προδιαγεγραμμένη για τις Γερμανικές επιδιώξεις, αν και αργή, εφόσον η ΗΠΑ χρειάζονταν (και χρειάζονται ακόμα) τη Γερμανία προκειμένου να επιτύχουν άμεσους μελλοντικούς παγκόσμιους σχεδιασμούς τους.

Ήταν ζήτημα χρόνου η συσπείρωση των πρώην συμμαχικών δυνάμεων (+Ιταλία) ενάντια στον Γερμανικό μεγαλοϊδεατισμό και τους συμμάχους του. Την συσπείρωση αυτή την παρατηρήσαμε υπό τον μανδύα μιας ανεξήγητης στήριξης της Ελλάδας από χώρες οι οποίες πριν λίγες ημέρες στήριζαν τις πλέον ακραίες θέσεις

γερμανών πολιτικών παραγόντων.

Η Ελλάδα στο γεωπολιτικό σύστημα της Μάλτας

Αν όμως η συμφωνία της Μάλτας υπήρξε, όπως είδαμε προηγουμένως, το αίτιο των γεωστρατιωτικών ισορροπιών όχι μόνο σε Ευρωπαϊκό επίπεδο (βλέπε Βαλκανικές ανακατατάξεις, ανακατατάξεις στο χώρο των ανατολικών χωρών και την Αραβική άνοιξη) αλλά και πέραν αυτού σε περιοχές όπως το Ιράκ και η κεντρική Αμερική, άφησε εκτός του νέου σχεδιασμού των υπερδυνάμεων την περιοχή Ελληνικών συμφερόντων;

Δεν τέθηκαν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων της Μάλτας ζωτικής σημασίας Ρωσικά συμφέροντα, όπως π.χ. το θέμα των Στενών; του Αιγαίου, των Ελληνικών κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου (τα κοιτάσματα αυτά ήταν γνωστά από την περίοδο του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου);

Οι πληροφορίες είναι ελάχιστες και θα προσπαθήσουμε να μεταφέρουμε όσες μπορέσαμε να συλλέξουμε από δημοσιεύματα εφημερίδων και περιοδικών τα τελευταία 25 χρόνια. Τις πληροφορίες αυτές, έχουμε δημοσιοποιήσει επανειλημμένως και τις επαναλαμβάνουμε με κάθε επιφύλαξη, αλλά και προσοχή λόγω της κρισιμότητας των στιγμών που διέρχεται (και θα διέλθει) η πατρίδα μας την επόμενη κοντινή μας περίοδο.

Η έκθεση Φιλίπ Πέτερσον

(Βλέπε και άρθρα Μάνου Δανέζη: Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» 1^η Απριλίου 1990, Περιοδικό «Λιμάνι», Σεπτέμβριος 1991, Εφημερίδα «Επενδυτής» Σάββατο 28 Απριλίου 2001, Εφημερίδα «Βραδυνή της Κυριακής», 13 Μαΐου 2001).

Την 1η Απριλίου 1990 στην εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» (λίγους μήνες μετά την συμφωνία της Μάλτας, γεγονός που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι βρισκόταν στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης) δημοσιεύθηκαν περικοπές μιας μελέτης του Φιλίπ Πέτερσον, ειδικού σοβιετολόγου που υπηρετούσε τότε στο υπουργείο άμυνας των ΗΠΑ.

Η αποτελούμενη από 30 σελίδες μελέτη βασίστηκε σε αποκλειστικές συνομιλίες που είχε ο συντάκτης της με σοβιετικούς αξιωματούχους, αλλά και σε γνώμες και απόψεις που εξέθεσαν σοβιετικοί αξιωματούχοι σε άλλους ξένους επισήμους.

Περιεχόμενο αυτής της έκθεσης ήταν οι επιδιώξεις και σκέψεις τους για το γεωπολιτικό μέλλον της Ευρώπης.

Το περιεχόμενο αυτής της έκθεσης αποκτά ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη χώρα μας σήμερα, αλλά και συνολικά για το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σύμφωνα με την έκθεση Πέτερσον, «Οι σοβιετικοί ηγέτες ήλπιζαν να δουν την Ευρώπη οργανωμένη σε περιφερειακές οικονομικές ομάδες σε στενή συνεργασία με μια νέα πολύ μικρότερη Ρωσική Συνομοσπονδία, η οποία θα διατηρούσε στενούς δεσμούς με μια ευρύτερη Ευρωπαϊκή Κοινότητα».

Οι σοβιετικοί ηγέτες σύμφωνα με τις αποκαλύψεις, πολύ πριν τα όποια γεγονότα φέρονταν αποφασισμένοι να αποδεχθούν την απόσχιση των Βαλτικών Δημοκρατιών και πολλών άλλων μη αμιγώς Ρωσικών περιοχών όπως της Ουκρανίας. Όπως γνωρίζουμε οι διευθετήσεις αυτές έχουν ήδη συντελεστεί.

Όπως αναφέρει ο συντάκτης της έκθεσης: «...αυτές οι ελπίδες, που υποτίθεται ότι τρέφουν οι Σοβιετικοί, αποτελούν μέρος ευρύτερων σχεδίων της Μόσχας για περιφερειακές ομαδοποιήσεις άλλων ευρωπαϊκών κρατών με σκοπό τη συγκράτηση της Γερμανικής επιρροής».

Ο Φιλίπ Πέτερσον περιγράφει τις ελπίδες αυτές των Σοβιετικών ως εξής: «...να ενωθεί η Αυστρία με την Ουγγαρία και να συμπεριληφθούν ως ενιαίο σύνολο, μαζί με την Ισπανία, Γαλλία, Γερμανία, στην ομάδα των κεντρικοευρωπαϊκών κρατών. Ομοίως τα Σκανδιναβικά κράτη θα αποτελέσουν το σύμπλεγμα των βορειοευρωπαϊκών που θα περιλαμβάνει και τις δημοκρατίες της Βαλτικής» . (σημ. Οι Βαλτικές Δημοκρατίες όπως αναφέρει η έκθεση ανεξαρτητοποιήθηκαν).

Η διαφωτιστική για τα αίτια των διεθνών ανακατατάξεων έκθεση, συνοδευόταν από έναν ασχολίαστο χάρτη (εικόνα 1) που θα πρέπει σήμερα να μας δημιουργεί αρκετές σκέψεις εφόσον:

1. Θέτει την Ελλάδα, την Πορτογαλία, την Ιρλανδία, (δηλαδή τα ονομαζόμενα αργότερα σαρκαστικά P.I..G), την Ελβετία και την Αγγλία εκτός όλων των Ευρωπαϊκών ομαδοποιήσεων.
2. Φέρει την Ελλάδα περίεργα ενωμένη με τη Βουλγαρία.
3. Περίεργες διευθετήσεις παρατηρούνται στην Ευρωπαϊκή περιοχή των Στενών.
4. Εκτός όλων των ευρωπαϊκών ομαδοποιήσεων βρίσκονται οι συνορεύουσες χώρες, Ρουμανία (συνορεύει με την Ουκρανία), και η Πολωνία (συνορεύει με την Ουκρανία και την Λιθουανία).

Για την Ουκρανία αναφέρει ότι η Μόσχα δεν θα έβλεπε εντελώς αρνητικά τον διαμοιρασμό της (σημ. γεγονός που έγινε πραγματικότητα).

Το Σάββατο 28 Απριλίου 2001, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Επενδυτής», ο Καρλ Λάμερς, αντιπρόεδρος της κοινοβουλευτικής ομάδας CDU-CSU και επικεφαλής της επιτροπής εξωτερικής επιτροπής, διατυπώνοντας μια σειρά «σκέψεών» του, επιβεβαίωσε όλα τα προηγούμενα.

Κατά την άποψη του κ. Λάμερς, μελλοντικά η Ελλάδα τοποθετείται εκτός του πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στο πλαίσιο μιας νέας Ένωσης, που θα βρίσκεται υπό την ΕΕ και θα περιλαμβάνει όλες τις χώρες των Βαλκανίων και μελλοντικά την Ουκρανία.

Στην αυτή συνέντευξη ο κ. Λαμέρς εκφράζει και άλλες «ενδιαφέρουσες απόψεις», όπως της αλλαγής των συνόρων της περιοχής, με κριτήριο την ύπαρξη αντιδρώντων εθνικών μειονοτήτων.

Αυτή τελευταία «ιδέα» του κ. Λαμέρς θα πρέπει να συνδυαστεί

με μια άλλη πληροφορία, που είχαμε επισημάνει σε σημείωμά μας στη «Βραδυνή της Κυριακής» στις 13 Μαΐου 2001 και είχε ως πηγή του δημοσίευμα της εφημερίδας «Έθνος» το 1992. (εικόνα 2) Στο σημείωμα αυτό αναφερόταν ακριβώς: «...Η περίφημη συμφωνία για τη μείωση των συμβατικών δυνάμεων στην Ευρώπη αναμένεται να επικυρωθεί αμέσως μετά τις γιορτές. Να η ευκαιρία να κάνουν αυτοκριτική οι εκπρόσωποι όλων ανεξαιρέτως των κομμάτων, αλλά πρωτίστως ο πρωθυπουργός. Γιατί; Διότι έβαλε την υπογραφή του στο κείμενο της ΔΑΣΕ, που καθορίζει την αρχή του αυτοπροσδιορισμού των μειονοτήτων, υποκαθιστώντας, όπως δήλωσε ο κ. Μπέικερ (υπουργός εξωτερικών τότε των ΗΠΑ), τη σύμβαση της Λωζάνης, που θέλει τη μειονότητα στη θράκη μόνο θρησκευτική».

Μετά όλα τα προηγούμενα οδηγούμαστε στα επόμενα συμπεράσματα. Οι ΗΠΑ και η Ρωσία φοβούμενες ένα νέο Γερμανικό Ράιχ πρότειναν:

1. Η Ρωσία, τη διαίρεση της Ευρώπης σε επί μέρους ενότητες ώστε να ελέγχεται ο γερμανικός μεγαλοϊδεατισμός. Για λόγους εθνικού της συμφέροντος η Μόσχα θα ήθελε την Ελλάδα την Πορτογαλία και την Ιρλανδία εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης.

2. Οι ΗΠΑ, όπως είδαμε στα προηγούμενα, πρότειναν την ενοποίηση όλων των Ευρωπαϊκών κρατών σε μία ενότητα, πιστεύοντας ότι με τον τρόπο αυτό ελέγχεται ακόμα καλύτερα η επεκτατική διάθεση γερμανικών κύκλων και οι κίνδυνοι που προκύπτουν για τον κόσμο. Βέβαια και η πρόταση αυτή υπέκρυπτε Αμερικανικά συμφέροντα.

Όπως γνωρίζουμε σήμερα η Αμερικανική Πρόταση έγινε τελικά αποδεκτή από τη Μόσχα και αποτελεί, εμφανώς τουλάχιστον, την συμφωνία μεταξύ των υπερδυνάμεων.

Αυτό όμως που πρέπει να αναφερθεί είναι ότι οι προτάσεις διαφόρων Γερμανικών κύκλων περί δημιουργίας ενός Euro δύο ή

τριών ταχυτήτων δεν αποτελεί παρά μια μασκαρεμένη διαίρεση της Ευρώπης σε ενότητες όπως θα ήθελε, σύμφωνα με την έκθεση Φιλίπ Πέτερσον, η Μόσχα. Ομοίως η προσπάθεια γερμανικών κύκλων, αποβολής της Ελλάδας από τη ζώνη του Euro, και εισαγωγή ενός νέου νομίσματος, ταυτίζεται με την ρωσική πρόταση.

Η επόμενη Εθνική απειλή

Επειδή η περίοδος είναι κρίσιμη για το Εθνικό μας μέλλον, οι μεγάλες αναλύσεις σε σχέση με τα μεγάλα ανοικτά Εθνικά μας θέματα μπορεί να είναι επικίνδυνες . Για το λόγο αυτό θα παραθέσουμε μόνο ένα άρθρο μας το οποίο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «ο Κόσμος του Επενδυτή» στις 12 Ιουνίου 2011.

Το πρόβλημα του Αιγαίου

Δεν έχουν περάσει παρά λίγες ημέρες από τότε που ο Τούρκος πρωθυπουργός ανήγγειλε διθυραμβικά ένα μεγαλόπνοο σχέδιο διάνοιξης ενός τεράστιου διαύλου ο οποίος θα παρακάμπτει τα Στενά και θα αποτελεί μια εναλλακτική λύση εξόδου από τη Μαύρη Θάλασσα. Η αναγγελία αυτή συνοδεύτηκε από ένα μπαράζ άρθρων που ήθελαν την Τουρκία, μέσω αυτού του διαύλου, να αναδεικνύεται σε τοπική μεγάλη δύναμη.

Βέβαια η απαισιόδοξη αυτή προοπτική, για τα Ελληνικά συμφέροντα, συνοδευόταν στην συνείδηση του μέσου Έλληνα Πολίτη, από απόψεις περί μιας συνολικής ηττοπαθούς εξωτερικής πολιτικής των ελληνικών ηγεσιών. Ως παράδειγμα αυτής της «κακής» και «ηττοπαθούς» πολιτικής, η ελληνική αρθογραφία αναφέρει την αδυναμία μονομερούς εκμετάλλευσης των πλουτοπαραγωγικών πηγών του Αιγαίου, του καθορισμού της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ) και την μη δυναμική στρατιωτική αντίδραση στις τουρκικές προκλήσεις. Είναι όμως αλήθεια όλα τα προηγούμενα;

Επειδή το μεγάλο ζητούμενο, αυτή την περίοδο, είναι η σύμπνοια και όχι ο διχασμός, η κρίση μας σε τόσο σημαντικά Εθνικά θέματα δεν πρέπει να είναι επιπόλαια αλλά πρέπει να στηρίζεται

στην βαθειά γνώση κάποιων γεγονότων που κανένας δεν ενημέρωσε τους πολίτες γι' αυτά.

Ας υπενθυμίσουμε όμως κάποια θέματα που αφορούν το Αιγαίο και τα προβλήματα του που ίσως δεν μας αρέσουν καθόλου, αλλά αποτελούν μια πραγματικότητα την οποία δεν μπορούμε να κάνουμε ότι αγνοούμε.

1. Τα όποια άλυτα προβλήματα στην περιοχή του Αιγαίου (υδρογονάνθρακες, ΑΟΖ κλπ) πάνε «πακέτο» με τα καυτά προβλήματα που αφορούν το καθεστώς των Στενών. Τα Στενά, αυτή η ενεργειακή, εμπορική και στρατηγικής σημασίας δίοδος για όλες τις μεγάλες δυνάμεις, αποτελούν το μεγάλο πρόβλημα και οι οποιεσδήποτε διευθετήσεις στο Αιγαίο θα είναι «αποτέλεσμα» και θα «έπεται» χρονικά της «τελικής» διευθέτησης του καθεστώτος τους.

2. Άσχετα με την ύπαρξη διεθνών κανόνων δικαίου, τα ισχυρά κράτη έχουν πάντα την παρασκηνιακή δυνατότητα, μέσω εκβιαστικών εθνικών διλλημάτων, να δρουν όπως επιτάσσουν τα συμφέροντα τους.

3. Η ισχύς της συμφωνίας της «Γιάλτας» που χώριζε τον κόσμο σε σφαίρες επιρροής των υπερδυνάμεων, μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, έληξε τον Δεκέμβριο του 1989. Τότε στα ανοιχτά της Μάλτας πραγματοποιήθηκε συνάντηση κορυφής μεταξύ των τότε προέδρων των ΗΠΑ και της πρώην ΕΣΣΔ, Τζόρτζ Μπους και Μιχαήλ Γκορμπατσόφ και ξαναμοιράστηκε ο κόσμος σύμφωνα με τα νέα δεδομένα (Συμφωνία της Μάλτας). Στην ανακοίνωση που εκδόθηκε τότε αναφερόταν ότι οι δύο υπερδυνάμεις θα εργαστούν για την επίτευξη μιας “ειρηνικής, δημοκρατικής αλλαγής” στην ανατολική Ευρώπης.

Μετά τα προηγούμενα, ας δούμε μερικά ουσιαστικά θέματα που αφορούν το καθεστώς των Στενών.

Η θαλάσσια δίοδος που περιλαμβάνει τα Στενά, την Σαμοθράκη, τη

Λήμνο την Ίμβρο την Τένεδο και τις Λαγούσες Νήσους με βάση τη συνθήκη της Λωζάνης ουδετεροποιείτο, επιτρέποντας έτσι στη Σοβιετική τότε Ένωση να βγαίνει ελεύθερα προς τις «θερμές» θάλασσες χωρίς το φόβο ενός στρατιωτικού μπλοκαρίσματος.

Το καθεστώς αυτό ανατράπηκε με τη συνθήκη του Μοντρέ (20 Ιουλίου 1936), η οποία επέτρεπε την επαναστρατικοποίηση όλων των προηγούμενων περιοχών, εγκλωβίζοντας εκ νέου την Σοβιετική τότε Ένωση στη Μαύρη θάλασσα.

Η διάρκεια ισχύος της συνθήκης του Μοντρέ ήταν 20ετής (έληξε τον Ιούλιο του 1956) και σήμερα διατηρείται σε ισχύ με βάση τον άρθρο 28 που προβλέπει: «...εάν 2 χρόνια μετά την πάροδο της προαναφερθείσης περιόδου (των 20 ετών), καμιά από τις συμβαλλόμενες δυνάμεις δεν καταθέσει μια προειδοποίηση καταγγελίας της σύμβασης στη γαλλική κυβέρνηση, η παρούσα σύμβαση θα παραμείνει σε ισχύ μέχρι να περάσουν 2 χρόνια μετά το στάλσιμο μιας προειδοποίησης καταγγελίας της σύμβασης από κάποιο από τις συμβαλλόμενες δυνάμεις (Αγγλία, Βουλγαρία, Γαλλία, Γιουγκοσλαβία, Ιταλία, Ιαπωνία, Ρουμανία, Σοβιετική Ένωση, Ελλάδα, Τουρκία). Εάν η παρούσα καταγγελθεί σύμφωνα με τις διευθετήσεις του άρθρου αυτού, οι συμβαλλόμενες δυνάμεις υποχρεούνται να παραστούν σε μια νέα σύνοδο με σκοπό να συμφωνήσουν τους όρους μιας νέας συμφωνίας».

Μετά όλα τα προηγούμενα μπορούμε να κάνουμε κάποιες παρατηρήσεις:

1. Με βάση την συνθήκη του Μοντρέ η στρατικοποίηση από την Τουρκία των Στενών δεν αποτελεί κυριαρχικό της δικαίωμα, αλλά ανάθεση στρατιωτικής φύλαξης όσο είναι σε ισχύ η συνθήκη.

2. Η αναθεώρηση της συνθήκης του Μοντρέ, με πιθανή αποστρατικοποίηση των Στενών, βασική στρατηγική επιδίωξη της Ρωσίας, δεν είναι δυνατόν να μην απασχόλησε ή να μην περιέχεται στη συμφωνία της Μάλτας.

3. Η Αποστρατικοποίηση των Στενών δεν πρόκειται να γίνει στα πλαίσια του άρθρου 28 της συνθήκης του Μοντρέ, αλλά με άλλες

«μεθόδους» εφόσον στα συμβαλλόμενα κράτη δεν περιλαμβάνονται οι ΗΠΑ και η Γερμανία. Παράλληλα η σύνθεση της ομάδας των συμβαλλομένων κρατών δεν εγγυάται ότι η σύνοδος του άρθρου 28 θα καταλήξει στα προσυμφωνηθέντα αποτελέσματα.

4. Μία αποστρατικοποίηση των Στενών στερεί την Τουρκία από το μεγαλύτερο «ατού» της στο παιχνίδι κυριαρχίας της στην περιοχή και τον βασικό μοχλό πίεσής της απέναντι στους ενδιαφερόμενους «ισχυρούς» παίκτες που καθορίζουν το παιχνίδι της περιοχής.. Παράλληλα αποκόπτει στρατιωτικά την Τουρκία από την Ανατολική Θράκη καθιστώντας την αποκλειστικά Ασιατική χώρα, με ότι άλλο αυτό σημαίνει.

Η γνώση όλων των προηγούμενων θέτει όμως κάποια ερωτήματα και λύνει κάποιες απορίες. Η προαναγγελία ανοίγματος ενός διαύλου από την Τουρκία που θα παρακάμπτει τα Στενά, καθορίζει την ισχύ της ως κράτος ή τον φόβο της ότι η ώρα της αποστρατικοποίησης των Στενών είναι κοντά; Ένα δεύτερο ερώτημα είναι: “Είναι δυνατόν αφού δεν έχει διευθετηθεί το τελικό καθεστώς των Στενών να επιβληθεί μονομερώς από την Ελλάδα μια λύση για τα προβλήματα του Αιγαίου»;

Όλα τα προηγούμενα, καθώς και οι δραματικές ανακατατάξεις, στα Βαλκάνια, την Ανατολική Ευρώπη και την Βόρεια Αφρική (Αραβική άνοιξη) μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι βρισκόμαστε σε μια περίοδο επαναχάραξης των ζωνών επιρροής σε ολόκληρη την περιοχή. Την κρίσιμη αυτή περίοδο δεν θα πρέπει να επαναλάβουμε τα λάθη που κάναμε μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Τότε οι μεγάλες δυνάμεις μας παρέσυραν σε έναν εμφύλιο σπαραγμό στερώντας μας το δικαίωμα να συμμετάσχουμε στο παιχνίδι της χάραξης των νέων συνόρων της περιοχής. Θα επαναλάβουμε το μεγάλο λάθος μας και σήμερα;

Μην ξεχνάμε ότι ο θεϊκά ηρωικός, αλλά θερμοκέφαλος Αχιλλέας, ούτε την Τροία εκπόρθησε, ούτε γύρισε ζωντανός στην πατρίδα του. Αντίθετα ο υπομονετικός και πολυμήχανος Οδυσσεύς, και την Τροία εκπόρθησε και επέστρεψε στην πατρίδα του, ασχέτως των δεινών του, βασιλεύοντας μέχρι το τέλος της ζωής του.

Όπως γίνεται φανερό, το παιχνίδι αυτό μπορεί να είναι επικίνδυνο, αλλά κρύβει κέρδη και ευκαιρίες για την Ελλάδα, αν επί τέλους η Ελληνική διπλωματία δράσει έξυπνα, και συγχρόνως οι πολίτες και οι πολιτικοί της Χώρας μας ενδιαφερθούν περισσότερο για αυτήν, και όχι για το κομματικό ή προσωπικό τους κέρδος και τις αστείες φιλοδοξίες τους.

Το μέλλον είναι ήδη παρόν

Όπως ίσως πολλοί θα έχουμε αντιληφθεί, η εφαρμογή της συμφωνίας της Μάλτας και η προσπάθεια επιβολή μιας νέας διαίρεσης του Κόσμου σε σφαίρες επιρροής των υπερδυνάμεων έχει οδηγήσει σε έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο.

Ο πόλεμος αυτός υπήρξε και συνεχίζει να είναι αιματηρότατος σε πολλές περιοχές του Κόσμου (βλέπε Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Αραβική άνοιξη, Κουρδικές και Τουρκικές περιοχές, Συρία κλπ).

Σε άλλες περιοχές ο πόλεμος παραμένει οικονομικός (προς το παρόν) , χωρίς αυτό να σημαίνει ότι στο κοντινό μέλλον δεν θα γίνει (αν απαιτηθεί) αιματηρός.

Η ανατροπή της παλαιάς χάραξης σφαιρών επιρροής και η χάραξη νέων, μάλλον απαιτεί συνοριακές ανακατατάξεις και επαναπροσδιορισμό κοινωνικών, οικονομικών, πολιτικών και διακρατικών δεδομένων και κεκτημένων.

Το γεγονός αυτό δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία , εφόσον μας είχε ενημερώσει για τα επερχόμενα γεγονότα η καλά πληροφορημένη κ. Μπενάκη ως πρόεδρος της Βουλής, κατά την διάρκεια της ενημέρωσης του κ. Παπούλια ότι εξελέγη για δεύτερη φορά ως Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας.

https://www.youtube.com/watch?v=AMwpBzdzo_M

Τα σύννεφα στον Εθνικό ορίζοντα βαραίνουν και μόνο η Εθνική ομοψυχία και σύμπραξη μπορεί να αντιμετωπίσει τα μεγάλα γεγονότα που έρχονται όλο και πιο κοντά μας..

Προς το παρόν και στο άμεσο μέλλον έχουμε να αντιμετωπίσουμε

, ως πρόκριμα και προετοιμασία για όσα έρχονται, το σοκ των ραγδαίων οικονομικών και κοινωνικών αλλαγών που βιώνουμε.

Το σοκ όμως αυτό θα σημάνει ίσως το τέλος εκείνων των Εθνών και των Κοινωνιών, οι οποίες μη κατανοώντας τα πραγματικά αίτια της κρίσης, θα πολυδιασπαστούν σε ομάδες διαμαρτυρίας, αμφισβήτησης, ή ακόμα διεκδίκησης και υπεράσπισης ενός καταναλωτικού και αγοραίου τρόπου ζωής, που είναι δεδομένο ότι θα χαθεί μαζί με το επερχόμενο τέλος της κοινωνίας που τον δημιούργησε.

Επειδή, όμως, η κοινωνική πολυδιάσπαση και οι έντονες κοινωνικές αντιδράσεις είναι αναμενόμενο επακόλουθο του ραγδαίου παγκόσμιου κοινωνικού μετασχηματισμού, οι ευθύνες των ηγεσιών είναι τεράστιες. Η κρίση θα πάρει, εν καιρώ, εκρηκτικά έως βίαια χαρακτηριστικά, αν δεν αντιμετωπιστεί από την αρχή με πνεύμα κοινωνικής συναίνεσης και δικαιοσύνης.

Η ιστορία διδάσκει, ότι, αν κατά τη διάρκεια των μεγάλων κοινωνικών μεταλλαγών, οι προνομιούχες οικονομικά και κοινωνικά τάξεις δεν επωμισθούν έγκαιρα και δίκαια το μερίδιο του κόστους που τους αναλογεί, σύντομα θα πληρώσουν ολόκληρο το κόστος κάτω από εξαιρετικά δυσάρεστες συνθήκες.

Πηγή/φωτογραφίες: manosdanezis.gr